

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/95/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011262
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2323011262.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom C. XX, E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 4 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 26.06.2024, č. k. 1T/81/2023-405, na verejnom zasadnutí konanom 27.05.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., F. A., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvalé bydlisko C. XX, E.,

uznáva za vinného, že

dňa 18.08.2023 v čase minimálne od 21:00 hod. až do 22:33 hod., v ubytovni zvanej F., na adrese G., H. XXX, v izbe číslo 10, fyzicky napádal svoju družku I. J., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že ju opakovane udieral päťou do oblasti tváre, ťahal ju za vlasy po izbe, následne ju dvakrát udrel drevenou nohou zo stoličky po chrbte a jedenkrát do kolena ľavej nohy, po ktorých útokoch keď jej prišlo zle a sťažovala sa, že sa jej točí hlava, tak ju nechal napiť sa vody a opäť pokračoval v bití päťou do oblasti tváre, čím poškodenej I. J., nar. XX.XX.XXXX, spôsobil stav po traume hlavy, tržnozhoždenú ranu na rozhraní čelovotemennom vpravo veľkosti 1-1,5 cm, pohmatovú bolestivosť krčnej chrbtice, pohmoždenie s okoloočnicovou podliatinou vpravo, pohmoždenie s podliatinou nad pravým aj ľavým lakťom, pohmoždenie ľavého zápästia s podliatinou, pohmoždenie zadnej časti pravej ruky s opuchom a podliatinou, pohmoždenie s podliatinou s pohmatovou bolestivosťou zadnej strany ľavej polovice hrudníka, pohmoždenie s podliatinou nad hranou bedrovej kosti vpravo, pohmoždenie ľavého kolena s opuchom a malou podliatinou, zlomeninu VIII. a IX. rebra vľavo s nepatrným posunom lomnej plochy, drobnú odierku na pravej strane krku, petechie v oblasti lícnej kosti vpravo, po bočných stranách krku a odierku zadnej časti pravého lakťového zhybu, v dôsledku ktorých bola poškodená obmedzená v obvyklom spôsobe života spočívajúcom v nemožnosti dvíhať ťažké bremená, obmedzení v osobných aktivitách, voľnočasových aktivitách, v mobilite, v manipuláciách pri obliekaní a obúvaní, niektorých pohyboch pri osobnej hygiene v trvaní 4-5 týždňov, viditeľnými podliatinami na tvári a psychickým rozrušením do 7 dní a intenzívnymi bolesťami počas 12-14 dní,

t e d a

inému úmyselne ublížil na zdraví a tento čin spáchal na chránenej osobe – blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 4 Trestného zákona.

Z a t o s a m u u k l a d á

podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona za použitia ustanovenia § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodená I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., K. XXXX/XXX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len okresný súd) zo 26.06.2024, č. k. 1T/81/2023-405, bol obžalovaný A. B. (ďalej len obžalovaný) uznávaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku na tom skutkovom základe, že dňa 18.08.2023 v čase minimálne od 21:00 hod. až do 23:50 hod., v ubytovni zvanej F., na adrese G., H. XXX, v izbe číslo 10, fyzicky napádal I. J., narodenú XX.XX.XXXX tým spôsobom, že ju opakovane udieral päťou do oblasti tváre, ťahal ju za vlasy po izbe, následne ju dvakrát udrel drevenou nohou zo stoličky po chrbte a jedenkrát do kolena ľavej nohy, po ktorých útokoch keď jej prišlo zle a sťažovala sa, že sa jej točí hlava, tak ju nechal napiť sa vody a opäť pokračoval v bití päťou do oblasti tváre, čím poškodenej I. J., narodenej XX.XX.XXXX, spôsobil stav po traume hlavy, tržnozhmôždenú ranu na rozhraní čelovotemennom vpravo veľkosti 1-1,5 cm, pohmatovú bolestivosť krčnej chrbtice, pohmoždenie s okoločnicovou podliatinou vpravo, pohmoždenie s podliatinou nad pravým aj ľavým lakťom, pohmoždenie ľavého zápästia s podliatinou, pohmoždenie zadnej časti pravej ruky s opuchom a podliatinou, pohmoždenie s podliatinou s pohmatovou bolestivosťou zadnej strany ľavej polovice hrudníka, pohmoždenie s podliatinou nad hranou bedrovej kosti vpravo, pohmoždenie ľavého kolena s opuchom a malou podliatinou, zlomeninu VIII a IX rebra vľavo s nepatrným posunom lomnej plochy, drobnú odierku na pravej strane krku, petechie v oblasti lícnej kosti vpravo, po bočných stranách krku a odierku zadnej časti pravého lakťového zbyhu, v dôsledku ktorých bola poškodená obmedzená v obvyklom spôsobe života spočívajúcom v nemožnosti dvíhať ťažké bremená, obmedzení v osobných aktivitách, voľnočasových aktivitách, v mobilite, v manipuláciách pri obliekaní a obúvaní, niektorých pohyboch pri osobnej hygiene v trvaní 4-5 týždňov, viditeľnými podliatinami na tvári a psychickým rozrušením do 7 dní a intenzívnymi bolesťami v počas 12-14 dní, pričom útok smeroval aj najmä na oblasť hlavy, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú I. J. (ďalej len poškodená) s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

2. Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní a po vyhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti uviedol, že konanie obžalovaného z trestnoprávneho hľadiska na rozdiel od obžaloby je potrebné kvalifikovať iba ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Okresný súd uviedol, že pre kvalifikáciu skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona je podstatný predovšetkým spôsob vykonania útoku, jeho intenzita, či boli útokom ohrozené životne dôležité orgány, ako i ďalšie okolnosti, za ktorých k nemu došlo, nakoľko na podklade týchto zistení je možné urobiť záver o úmysle (hoci aj eventuálnom) páchatel'a spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví.

3. Okresný súd uviedol, že nemal bezpochybné a jednoznačne preukázané, že úmyslom a cieľom násilného konania obžalovaného bolo spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaný s poškodenou spoločne žili dlhší čas. Okresný súd uviedol, že nemal za preukázané, že jednotlivé útoky

obžalovaného boli takej značnej intenzity, ktoré by smerovali k spôsobeniu zranenia vyžadujúce si dobu liečenia poškodenej spojenú so závažným obmedzením v obvykle spôsobe jej života presahujúcu 42 kalendárnych dní. Okresný súd poukázal, že znalec jednoznačne vylúčil to, že intenzita úderov obžalovaného by viedla k ohrozeniu alebo poškodeniu životne dôležitých orgánov poškodenej.

4. Okresný súd uviedol, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery predovšetkým zoberal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho zavinenie, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Základná trestná sadzba odňatia slobody podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona je 1 rok až 3 roky. Okresný súd v prípade obžalovaného zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť to, že sa doznal k spáchaniu trestného činu a tento aj oľutoval § 36 písm. l) Trestného zákona. Ako priťažujúcu okolnosť okresný súd konštatoval to, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený § 37 písm. m) Trestného zákona. Teda pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je rovnaký. Na základe uvedeného okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Okresný súd poškodenú I. J. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, pretože v prejednávanom prípade nemal žiadnym spôsobom preukázaný uplatňovaný nárok poškodenej.

5. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní voči nemu zahlásil prokurátor odvolanie čo do výrokov o vine a treste v neprospech obžalovaného. Obžalovaný po porade so svojím obhajcom JUDr. Jozefom Klebercom (ďalej len obhajca), sa výslovne vzdal práva na podanie odvolania vo svoj prospech a taktiež sa vzdal práva podať odvolanie za oprávnené osoby.

6. Zahlásené odvolanie prokurátor odôvodnil osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 30.07.2024, v ktorom uviedol, že podané odvolanie smeruje voči výroku o vine a výroku o treste v neprospech obžalovaného. Prokurátor uviedol, že sa s právnym posúdením veci okresným súdom nestotožňuje, a preto žiada o preskúmanie danej veci krajským súdom.

6.1. Prokurátor ďalej v odvolaní uviedol, že nemožno súhlasiť so záverom okresného súdu, že konanie obžalovaného z trestnoprávneho hľadiska na rozdiel od obžaloby kvalifikoval iba ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Vzhľadom na zabezpečené dôkazy je dostatočne preukázané, že obžalovaný ako trestne zodpovedná osoba mal porušiť záujem štátu na ochrane ľudského zdravia a to útokom na hmotný predmet útoku – ľudské telo. Pokus trestného činu predstavuje konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého páchatel' sa dopustil v úmysle spáchať trestný čin ak nedošlo k dokonaniu trestného činu a táto bola konaní obžalovaného naplnená s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa mal dopustiť závažného násilného trestného činu voči svojej partnerke, pričom jej mal spôsobiť viaceré zranenia ako i použitej zbrane – drevenej nohy od stoličky. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že podstatná časť úderov smerovala na hlavu poškodenej, kde sa nachádza životne dôležitý orgán, pričom je zrejmé, že takýmto útokom mohlo dôjsť až k ťažkej ujme na zdraví u poškodenej. Prokurátor sa nestotožnil s tvrdením okresného súdu, že súd nemal za preukázané, že jednotlivé útoky obžalovaného boli takej značnej intenzity, ktoré by smerovali k spôsobeniu zranenia vyžadujúce si dobu liečenia poškodenej spojenú so závažným obmedzením v obvyklom spôsobe života presahujúceho 42 kalendárnych dní. Uvedené tvrdenie znamená, že následok v podobe zranení vyžadujúcich si dobu liečenia poškodenej spojenú so závažným obmedzením v obvyklom spôsobe jej života nemusel nastať, avšak vzhľadom na okolnosti skutku a povahu použitej zbrane zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity a časti tela kde útok smeroval, mohol nastať daný následok. Prokurátor sa nestotožnil s tvrdením okresného súdu, že znalec jednoznačne vylúčil, že by intenzita úderov viedla k ohrozeniu alebo poškodeniu životne dôležitých orgánov poškodenej.

6.2. Na základe uvedených skutočností je prokurátor toho názoru, že právna kvalifikácia skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona s ohľadom na uvedené zodpovedá priebehu skutkového deja tak, ako ho opísali poškodená a obžalovaný, a preto má za to, že konaním obžalovaného boli naplnené znaky uvedeného zločinu.

6.3. Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovanému uložený trest považuje prokurátor za neprimerane mierny v rozpore so zásadami na ukládanie trestov. Prokurátor citujúc § 34 Trestného zákona uviedol, že pri nesprávnom právnom posúdení žalovaného skutku okresný súd ukladal trest, ktorý nemožno považovať za primeraný, keďže vychádzal z ustanovení zákona, podľa ktorých je skutok posudzovaný miernejšie. Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného účinku. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje

naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. S ohľadom na všetky okolnosti prípadu a zohľadnení všetkých funkcií, ktoré má trest plniť za adekvátny a spravodlivý trest považuje nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia s poukazom na ustanovenie § 155 ods. 1, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 49 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

6.4. Z uvedených dôvodov prokurátor v konečnom návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku, zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 322 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

5. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu a to písomným podaním doručeným okresnému súdu 14.08.2024.

5.1. Vo vyjadrení obhajca uviedol, že odvolanie je obsahovo nedôvodné a napadnutý rozsudok považuje za vecne ako aj právne správne odôvodnený. Od začiatku celého procesu obžalovaný svoju vinu nepopieral a bol ochotný aj s prokurátorom uzavrieť dohodu o vine, na čo však prokurátor nereflektoval. S právnou kvalifikáciou uvedenou v obžalobe obžalovaný nemohol súhlasiť, nakoľko obžaloba popierala dôkazy z prípravného konania. Prokurátor si nespĺnil povinnosť a nepreukázal, že by zo strany obžalovaného bol daný úmysel, ktorý by smeroval k spôsobeniu závažnejšieho následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví voči poškodenej. V danom prípade úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví nebol žiadnym spôsobom preukázaný. Je nelogické tvrdenie prokurátora, že na zistenie úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví postačuje zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže takýto následok spôsobiť, pretože z daného tvrdenia by bolo použitie § 156 neaplikovateľné, nakoľko pri každom ublížení na zdraví je potenciónalny logický záver, že môže byť spôsobená ťažká ujma na zdraví. Prokurátor v rozpore vo svojom odvolaní tvrdí, že ako sa obžalovaný zameriaval na život dôležité orgány, avšak prokurátor uviedol, že po úderoch s drevenou nohou zo stoličky po chrbte a do kolena ľavej nohy, po ktorých útokoch keď poškodenej prišlo zle, tak ju nechal sa napiť vody. Obhajca uviedol, že daný popis poukazuje na intenzitu útoku, ktorá nedosahovala také hodnoty aby naplnila ťažké ublíženie na zdraví. Okresný súd správne aplikoval zásadu in dubio pro reo a správne vyhodnotil predmetnú situáciu a dôkazy. Taktiež poukázal, že okresný súd vyhovel duplicitnému vykonaniu dôkazu a to výsluchu znalca, ktorého sa prokurátor pýtal duplicitné otázky. Na záver uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s odôvodnením okresného súdu a má za to, že napadnutý rozsudok je zákonný a žiada odvolací súd aby ho potvrdil v celom rozsahu.

6. Spisový materiál bol predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie o odvolaní prokurátora 02.10.2024.

7. Za účelom prejednávania odvolania prokurátora nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 27.05.2025. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Pokiaľ ide o priebeh verejného zasadnutia, predsedníčka senátu poverila člena senátu, aby podal správu o stave veci so zameraním na otázky, ktoré treba riešiť. Keďže žiadne návrhy na doplnenie dokazovania neboli, pristúpilo sa ku konečným návrhom, v rámci ktorých prokurátor uviedol, že pridrižiava sa písomného odôvodnenia prokurátorky, vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré sú v ňom uvedené, poukázal na charakter zbrane použitej obžalovaným, taktiež na agresívny spôsob vedenia útoku obžalovaným, taktiež na to, že prevažná časť útokov bola smerovaná na hlavu poškodenej, a preto napadnutý rozsudok navrhol zrušiť vo výroku o vine a treste, a navrhol ho vrátiť okresnému súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol. Obhajca obžalovaného uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava ich vyjadrenia k odvolaniu a ďalej uviedol, že prokuratúra sa snaží vytvoriť iný skutkový dej, vyvracia samotný znalecký posudok ako aj tvrdenie znalca, ktorý bol vypočúvaný dokonca 2 krát na žiadosť prokurátorky, ktorý sám potvrdil, že intenzita útoku nebola takej povahy, aby naplnila ťažkú ujmu na zdraví, zároveň prokuratúra úmyselne upravuje priebeh predmetného konania, keď hovorí, že predmetný útok prebiehal so zbraňou, výhradne so zbraňou, toto bolo preukázané, že tak nebolo, išlo len o čiastkové útoky a dokonca ani tvrdenie, že všetky útoky smerovali voči hlave poškodenej, boli vyvrátené samotnou poškodenou pri jej výsluchu, a preto žiada odvolanie prokurátora zamietnuť.

8. Krajský súd ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - prokurátor, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Ku konaniu, ktoré výrokom o vine obžalovaného predchádzalo

9. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, v tomto smere žiadne námietky odvolateľ nemal a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že okresný súd vykonal dokazovanie vo vzťahu k napadnutým výrokom procesne správne a v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

K výroku o vine obžalovaného

10. Krajský súd úvodom pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

11. Pokiaľ ide o napadnuté výroky, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne ako i v súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správnej závere, že bol preukázaný skutkový dej uvedený v obžalobe avšak zo strany okresného súdu prišlo k správnej právnej kvalifikácii predmetného konania obžalovaného. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku a keďže voči tejto časti odôvodneniu napadnutého rozsudku nemá podstatné výhrady, tak si ho osvojuje bez potreby ho na tomto mieste detailne opakovať.

12. Krajský súd poukazuje, že odvolacie námietky prokurátora smerovali výhradne do spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom, kde prokurátor polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá korešponduje s obžalobou a je založená na inom hodnotení dôkazov. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že sa vôbec nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu, podľa prokurátora nemá oporu vo vykonaných dôkazoch.

13. Preto pokiaľ ide o výhrady prokurátora voči hodnoteniu dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného za skutok uvedený v obžalobe. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Krajský súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že okresný súd pristúpil k duplicitnému výsluchu znalca MUDr. Moresa, ktorý jednoznačne zodpovedal otázky ohľadom útoku smerujúceho od obžalovaného na poškodenú, taktiež otázky ohľadom zranení poškodenej a detailne opísal jednotlivé zranenia. Predmetné znalecké dokazovanie a výsluch znalca bolo ohľadom skutkového deja doplnené aj výpoveďou poškodenej ohľadom trvania a intenzity jednotlivých útokov od obžalovaného.

14. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

15. Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov,

ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

16. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že všetky dôkazy vykonané v tejto veci sú voči obžalovanému dostačujúce na preukázanie jeho protiprávneho konania. Krajský súd plne súhlasí so záverom okresného súdu, že prokurátor v danom prípade neunesol dôkazné bremeno za uvedenú právnu kvalifikáciu v obžalobe, t. j. za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Tu platí, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine obžalovaného je založený teda na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že v prípade žalovaného skutku sa nejednalo o zločin podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, ale iba o prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 127 ods. 4 Trestného zákona.

17. Krajský súd poukazuje, že o spáchaní skutku obžalovaným v danom mieste a čase nemal ani krajský súd najmenšie pochybnosti. Kľúčovými dôkazmi v tomto smere je samotné priznanie obžalovaného a taktiež výpoveď poškodenej, no predovšetkým skutočnosti uvedené znalcom MUDr. Zdenkom Móresom. Aj krajský súd tieto výpovede považoval za vierohodné a za pravdivé, nakoľko vzájomne korešpondovali, dopĺňali sa a boli v súlade aj s inými dôkazmi. V predmetnom konaní bol uvedeným znalcom vypracovaný znalecký posudok č. 10/2023, v ktorom boli popísané jednotlivé zranenia poškodenej a proces ich vzniku. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku po obsahovej stránke tieto dôkazy nielen podrobne rozviedol, ale ich aj správne vyhodnotil.

18. Obžalovaný sa k svojmu konaniu od začiatku trestného stíhania priznával a svoje konanie ľutoval avšak neuskutočnil vyhlásenie o vine za spáchaný skutok, pretože sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou uvedenou v obžalobe. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania evidentne vyplýva, že skutok je jednoznačne preukázaný, konanie obžalovaného, že spôsobil ublíženie na zdraví poškodenej bolo explicitne preukázané. Krajský súd explicitne poukazuje na výsluch znalca MUDr. Moresa, ktorý vyhodnotil z odborného hľadiska presný mechanizmus vzniku jednotlivých zranení, t.j. použitie predmetu útoku a pod.. Krajský súd sa stotožňuje s argumentáciou okresného súdu v tom, že bolo z vykonaného dokazovania preukázané, že obžalovaný v inkriminovanom čase a mieste po požití väčšieho množstva alkoholu fyzicky napadol svoju družku I. J. tak, že ju opakovane udieral päťou do oblasti tváre, ťahal ju za vlasy po izbe, následne ju dvakrát udrel drevenou nohou zo stoličky po chrbte a jedenkrát do kolena ľavej nohy. Z výpovedí poškodenej vyplynulo, že po uvedených útokoch jej prišlo nevoľno začala sa sťažovať obžalovanému, že sa jej točí hlava následne ju obžalovaný nechal napiť vody a pokračoval v ďalšom bití. Krajský súd poukazuje na výsledky znaleckého dokazovania, z ktorého vyplynulo, že doba liečenia zranenia poškodenej bola stanovená na 4 týždne a doba dočasnej práceneschopnosti u poškodenej, ak by bola v pracovnom pomere, na 5-6 týždňov. Znalec jednoznačne aj pri svojom druhom výsluchu konštatoval, že z medicínskeho a súdnoznaleckého hľadiska ide o ľahký úraz, ľahkú ujmu na zdraví, úraz ľahkého charakteru. Pre život dôležitý orgán u poškodenej nebol ohrozený ani zasiahnutý. Taktiež znalec uviedol, že na hlavu poškodenej smerovalo viacero úderov, predmet útoku bola uzavretá päšť, avšak čo sa týka hlavy znalec vylúčil možnosť, že by útočník použil iný tvrdý predmet. Zranenie poškodenej si nevyžadovalo hospitalizáciu, postačovala ambulantná liečba. V prípade obmedzenia poškodenej na bežnom obvyklom spôsobe života pri strpení ambulantnej liečby toto trvalo 4 týždne. Znalec poukázal, že intenzita násillia bola nepochybne nízka, pretože násillie vyššie pôsobiacej energie by vyvolala prejavy a dôsledky závažnejších poranení napr. na hlave minimálne otras mozgu, praskliny lebky, na hrudníku poškodenie pľúcneho tkaniny, zakrvácanie pohrudničnej dutiny alebo viacnásobné poranenie reberebného oblúka s posunmi lomných plôch. Z medicínskeho hľadiska možno vyhodnotiť zranenia poškodenej za ľahké.

19. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, okresný súd zistený skutkový stav správne právne posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Krajský súd poukazuje, že v danom prípade bolo potrebné precizovať ešte právnu kvalifikáciu, a preto vo vyhlásenom rozsudku doplnil ešte ustanovenie § 127

ods. 4 Trestného zákona, kde doplnil špecifikáciu, že skutok bol spáchaný na chránenej osobe – blízkej osobe. Taktiež krajský súd upravil čiastočne skutkovú vetu napadnutého rozsudku tým, že zmenil časový údaj trvania útoku na poškodenú, ktorý trval do príchodu a služobného zákroku príslušníkov polície. Taktiež krajský súd modifikoval skutkovú vetu napadnutého rozsudku tým, že vypustil časť skutkovej vety „pričom útok smeroval aj najmä na oblasť hlavy, kde sa nachádzajú životné dôležité orgány“, pretože daným konštatovaním by mohlo prichádzať k anamozitám týkajúcich sa zmeny právnej kvalifikácie a ponechaného skutkového deja uvedeného v obžalobe. Podľa názoru krajského súdu v prípade, ak okresný súd pristúpil k prekvalifikovaniu skutku, mal upraviť aj znenie skutkového deja, čo však neuskutočnil. Predmetnú zmenu skutku upravil krajský súd vyhláseným rozsudkom, kde upravil skutkovú vetu, aby korešpondovala s ustálenou právnou kvalifikáciou.

20. Krajský súd taktiež poukazuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou skúmania materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona ohľadom vyvodenia trestnej zodpovednosti v prejednávanej prípadne, kde správne uviedol, že vzhľadom na následok spôsobený trestným činom je možné dospieť k záveru, že závažnosť činu uvedeného v skutkovej vete je vyššia ako nepatrná, čo použitie materiálneho korektívu vylučuje, a preto konanie tak bolo treba definovať ako prečin. K uvedenému krajský súd považuje za potrebné uviesť, že skutok spáchaný obžalovaným jednoznačne preukazoval stupeň závažnosti činu vyšším spôsobom ako nepatrným a z ohľadom na ublíženia na zdraví u poškodenej sa evidentne jedná o trestný čin spadajúci do trestnoprávnej zodpovednosti.

21. Ohľadom modifikácie skutkovej vety krajský súd uvádza, že bolo potrebné správnym spôsobom reflektovať na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, tým spôsobom, že čiastočne upravil skutkovú vetu napadnutého rozsudku. Krajský súd v tejto súvislosti pripomína, že skutok sa musí vždy prejednať v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré prípadne aj oproti obžalobe modifikuje, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

22. Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť. Krajský súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že ak sa menia len okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo forma zavinenia, ale je zachovaná podstata skutku, t. j. samotné konanie alebo následok, ktorý bol týmto konaním spôsobený, je zachovaná totožnosť skutku (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Tz 109/95).

K výroku o treste všeobecne

23. Pokiaľ ide o výrok o treste, krajský súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

24. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

25. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

26. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom

treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

27. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

28. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

29. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

30. Po novele trestného zákona už súd pri ukladaní trestu nemusí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

K výroku o treste konkrétne pre obžalovaného

31. Krajský súd sa v plnej miere stotožnil s výrokom napadnutého rozsudku ohľadom uloženého trestu a spôsobe jeho výkonu pre obžalovaného.

32. Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, prokurátor sa v odvolacích námietkach tomuto výroku venoval pozornosť ohľadom neprimeranosti v tom smere, že považoval napadnutý výrok o treste za veľmi mierny.

33. Krajský súd poukazuje, že okresný súd pri rozhodovaní o uložení trestu a jeho výmery pre obžalovaného správne zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti a taktiež jednej priťažujúcej okolnosti u obžalovaného. Na základe uvedených skutočností ukladal trest odňatia slobody vo výmere od 1 roka do 3 rokov. Okresný súd správne odôvodnil skutočnosť, že pri ukladaní trestu zohľadnil spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce i poľahčujúce okolnosti a tiež osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Aj podľa názoru krajského súdu je u osoby obžalovaného v danom prípade potrebné ukladať len nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorým bude účel trestu sledovaný ustanovením § 34 Trestného zákona, tu najmä z hľadiska individuálnej prevencie naplnený.

34. Krajský súd ohľadom nepodmienečného trestu u obžalovaného uvádza, že na uloženie daného druhu trestu boli splnené všetky zákonné podmienky. Je tomu tak z dôvodu, že okrem závažnosti spáchaného prečinu je potrebné zväžiť aj možnosti nápravy páchatel'a. Práve táto ostatná zákonná podmienka, teda predpoklad možnosti napravenia páchatel'a trestom nepodmienečným.

35. Podľa názoru krajského súdu je uložený trest primeraný, nakoľko z povahy veci nemôže byť trest ukladaný na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. A vo výsledku je aj podľa názoru krajského súdu takto vymeraný trest vzhľadom na osobu obžalovaného a charakter súdenej trestnej činnosti a okolnosti prípadu aj trestom spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň aj morálne odsúdi jeho konanie.

36. Takto uložený trest je podľa názoru krajského súdu zákonný, zodpovedajúci kritériám stanoveným v ustanovení § 33a a § 34 Trestného zákona, je tiež primeraný a spravodlivý, obsahujúci v sebe obsahuje prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

K výroku o náhrade škody

37. Krajský súd uvádza ohľadom výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku, že tento výrok o odkázaní náhrady škody na civilný proces považuje za zákonný a majúci podklad vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd správne uviedol, že poškodenú odkázal na civilný proces, a s uvedenou argumentáciou sa krajský súd v plnej miere stotožnil.

Zhrnutie

38. Keďže krajský súd, z dôvodov prezentovaných vyššie v texte, dospel k záveru, že odvolanie prokurátora bolo v časti dôvodné, tak postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku na verejnom zasadnutí zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol, keďže to výsledky dokazovania vykonaného pred okresným súdom umožňovali.

39. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.